

ΑΘΗΝΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΝΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ	ΓΙΩΡΓΟΣ Α. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ ΜΙΧΑΛΗΣ Ε. ΠΡΕΒΕΛΑΚΙΣ	<i>Εμβάσματα, Επιταγαί κλπ. πρὸς τὸν κ. Γ. Α. Ἀνδρουλιδάκιν, Καποδι- στρίου 36, Ρέθυμνον = Κρήτης.</i>
ΕΤΟΣ Α΄.	ΡΕΘΥΜΝΟΝ ΤΗ 1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1924	ΑΡΙΘΜΟΣ 6

Γ. Γεωργασάκι

ΔΕΙΛΙ

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΩΜΟΡΦΙΕΣ

Ἀπόψε τὰ τριαντάφυλλα τὰ σκόρπισες πλημμύρα
Δεῖλι!... Καὶ τ' ἀκρωτήρι μὰς τὸ στόλισες πορφύρα
Κι' ὅπως ἡ ἀῖρα ἔρχεται, λὲς τὴν πορφύρα ἀπλώνει
Πάνω στὰ κρῖνα τοῦ γαλοῦ καὶ τὰ μαλαματώνει!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1) Πρὸς τὴν νεότητῃ 2) Συμβουλαὶ πρὸς τοὺς νέους τῆς Ἑλλάδος 3) Στὸν χρονογράφημα 4) Χριστουγεννιάτικη θυσία 5) Καθάρσεις (μετάνοια) 6) Ἡ δύναμις τοῦ οἴκου 7) Στὸ ἔργο τῆς μάνας μου 8) Στὸ Γιάννη 9) Φωτεινὴ Ἀχτίδα 10) Θέατρον 11) Ἀδικημένος 12) Ζωγραφιὰ ἀπὸ τὸ Χωριό 13) Χαρά 14) Ὅπου θέλει τ' ἡμέρι 15) Γεῶν ἢ ἐκδικηθῶ.

ΠΡΟΣ ΤΗ ΝΙΟΤΗ

«Αμμες δὲ γ' ἐσόμεθα πολλῶ κάρρονες»

Εὐχάριστα καὶ παρήγορα σημάδια βλέπω μὲ τὴν πνευματικὴ σας κίνηση, νέοι. Ἐννοιώσετε πολλὰ ἐλαττώματα τῆς Κοινωνίας μας, πρὸ πάντων ὅμως ἐκατάλαβετε τὸ ἀπέραντο λίμνασμα καὶ τὴ στασιμότητά μας τὴν πνευματικῆ. Μιὰν ἐφημερίδα, ἓνα περιοδικὸ τῆς προκοπῆς δὲν μποροῦμε νὰ στηριξώμε ἐδῶ στὸ Ρέθυμνος. Ἐνα βιβλίο δὲν μπορεσε νὰ βγῆ ὡς τώρα ἀπὸ μᾶς τοὺς νεώτερους. Ρεθεμνιώτες τοὺς συμπατριώτες τοῦ Μπουγιαλιῆ τοῦ Χορτάτσου καὶ τοῦ Χατζιδάκη.

Καὶ ὅμως ἔχωμεν ὑποχρέωση στὴν παλιὰ φήμη τοῦ τόπου μας νὰ φανοῦμεν ἄλλη μιὰ φορὰ καλοὶ σὶὰ γράμματα. Ἐμπρὸς λοιπὸν ἐργασθῆτε. Τινάξετε τὴ νηστάρια, πού μᾶς κρατεῖ, τσακίσετε τὸν ἐγωισμό, πού μᾶς κλίσσει ἀποπνευτικὰ, τὸν ἀτομισμό, πού μᾶς αἰχμαλώτισε, τὸ συμφέρο, πού μᾶς ἀπορρόφησε, τὸν ὕλισμό, πού μᾶς πλάκωσε. Ἐμπρὸς σὶὰ μεγάλα ἰδανικὰ μας. Τὸ ἔθνος μας ἀναδειχτήκε περισσότερο στοὺς πνευματικούς του ἀγῶνες, παρὰ στοὺς πολεμικούς. Μὰ κ' οἱ δὴο μαζή, μᾶς ἔκαμαν λαοπεριούσιο. Κυτάχτε ὅμως τῶρα, πού πέσαμε: «Ὅ,τι χιζεῖ ὁ γεῖς τὸ χαλῶ ὁ ἄλλος, γιὰ πείσμα! ἐνωθῆτε σεῖς οἱ ἀγνοὶ ἰδεολόγοι σὲ μιὰ τίμια δράση, ἐι τονη καὶ καρποφόρα. Πέστε το σὲ μᾶς τοὺς γέροντες «θὰ γίνωμε πολὺ καλύτεροί σας». Καὶ πρὸς τοὺς συνομηλικούς σας πέστε: «Μέχοι τοῦ κατάκεισθε; Κοι' ἀλκιμον ἔχετε θυμὸν, ὦ νέοι; οὐδ' αἰδεῖσθε ἀμφιπερικτίονας, ὦδε λίην μεθύντες...» δηλαδὴ «ὡς ποτε θὰ κοιμάσθε, νέοι Καὶ ποτε θὰ δείξετε τὴν παληκαργιά σας; Καὶ δὲν ντρέπεσθε τοὺς γειτόνους σας, νὰ σᾶς βλέπουν ἔτσι ἀποχανωμένους;» (Καλλίνου Ἄποσπ.) γιὰτὶ ὡς λέει ὁ Τυρταῖος «νέοισι δὲ παντ' ἐπέοικεν, ὄφρ' ἐρατῆς ἤβη ἀγλαὸ ἀνθος ἔχῃ» δηλ. «Σιοὺς νέους παιργιάζουν οἱ ἀγῶνες, ὅσον καιρὸ εἶναι σὶὸν ἀνθὸς τῆς νεότης.

Γ. ΔΑΦΕΡΜΟΣ

Τύποις Γεωργιασάκη καὶ Σίας

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐφθασεν τέλος πάντων ἡ ὥρα, τὴν ὁποίαν οἱ δυστυχεῖς ἡμῶν πατέρες ἐπεθύμησαν μάτην. Οἱ Γραικοὶ τὴν σήμερον μόνον ὅτι πολλοὶ μακροσμένοι ἀπὸ τὴν παλαιὰν τῶν ἰδίων προγόνων δόξαν εἶναι ὅμως ἀσυγκρίτως πλέον φωτισμένοι, ἄφ' ὅτι ἤθελαν εἰσθαι πολλὰ ἄλλα ἔθνη ἔαν ἐπασχον καὶ μέρος μικρῶν τῶν συμφορῶν τῆς Ἑλλάδος. Αὐτοὶ στολισμένοι μὲ φυσικὰ προτερήματα καὶ παιδευόμενοι κατὰ τὸ παρὸν μὲ σπουδαιότεραν ἀνατροφὴν, ἤτις ἀξάνει καθήμεραν, δειγνουν εἰς ὅλους ὅσοι χωρὶς πάθος ἐξετάζουν τὰ πράγματα, ὅτι δύναται τινες δυστυχεῖς περιστάσεις νὰ ἐρημώσωσιν ὀλότελα τὴν πλέον καρποφόρον γῆν, ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ τῆς ἀφαιρέσωσιν τὴν φυσικὴν γονιμότητα, ὀλίγη βροχὴ τοῦ οὐρανοῦ καὶ μικρὰ γεωργία ἀρκοῦσι νὰ τὴν στολίσωσι καὶ πάλιν ὡς πρότερον.

Οἱ σημερινοὶ Γραικοὶ τόσον εἶναι πληροφορημένοι, ὅτι παρὰ τῶν ἐπισημῶν τὸ φῶς ἄλλο φάρμακον νὰ τοὺς θεραπεύσῃ δὲν δύναται, ὥστε καταφρονούντες ὅλας τὰς δυσκολίας καὶ τὰ ἐμπόδια, παραδέλλοντες ὅλους τοὺς κινδύνους, τρέχουν μακρόθεν εἰς τὴν φωτισμένην Εὐρώπην, διὰ νὰ ἀπολάβωσι ἐκεῖνα τὰ φῶτα, μὲ τὰ ὁποῖα ζῶντες ἐφώτιζον τὰ ἄλλα ἔθνη καὶ φωτίζουσι ἔτι καὶ μετὰ θάνατον τοὺς σημερινοὺς Εὐρωπαίους οἱ πρόγονοὶ τῶν. Δόξα καὶ τιμὴ εἰς ὅλους τοὺς φιλογενεῖς πλουσίους, ὅσοι ἐπιταχύνουν τὴν θεραπείαν τῆς ἀσθενούσης πατρίδος καταβάλλοντες προθύμως εἰς σύστασιν σχολείων, εἰς συνθήριον βιβλίων καὶ εἰς τὴν διὰ τόπου ἔκδοσιν πολλῶν ὠφελίμων συγγραμμάτων μέρος τῆς περιουσίας αὐτῶν. Δόξα καὶ τιμὴ εἰς ἐκεῖνους τοὺς συνετοὺς νέους, ὅσοι περιέρχονται τὴν Εὐρώπην ἀπανθίζοντες, ὡς μέλισσαι τὰ ὠφέλιμα ἄνθη διὰ τὰ ὠφέλιμα ἄνθη διὰ νὰ πλέξωσι τὸν στεφανῶν, μὲ τὸν ὁποῖον μέλλει νὰ στεφανωθῇ καὶ ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ Πατρίς τῶν.

Οἱ φιλογενεῖς πλούσιοι τῶν Γραικῶν ἐπληροφόρηθῆσαν τὴν σήμερον ὅτι ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἀργυρὸς ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ εὐτελὴ μέταλλα, ἀδὲ γίνονται ἀληθινὰ χρήματα μόνον εἰς τὰς χεῖρας ἐκεῖνων, οἵτις ἐξέρχονται τὴν γῆσιν καὶ μετακρίνον αὐτῶν ἐπληροφόρηθῆσαν ἔτι ὁ πλοῦτος χωρὶς παιδείαν καὶ ἀρετὴν τόσον ὀλίγον ἢμπορεῖ νὰ στολίτῃ τὸν ἔχοντα ὥστε καὶ κάμνη φανερωτέραν αὐτοῦ τὴν γυνότητα ἐπληροφόρηθῆσαν, ὅτι

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Θεωροῦμεν κτήκομας ἰερὸδῶπῶ⁵ καὶ δημοσίᾳ εὐχαριστήσωμε τὴ Σεβ. Μοναστηριακῆ Ἐπιτροπείᾳ ἡ ὁποία διὰ τῆς χρηματικῆς τῆς ἀρωγῆς, ἐνίσχυσε τὸ ἔργο μας. Τέτοια σωματεῖα ἐκπληροῦν, πραγματικῶς, τὸ σκοπὸ τῶν.

Η «ΑΘΗΝΑ»

καὶ ἂν αὐτοῦ τοῦ Κροίσου τοὺς θησαυροὺς ἀποκτήσωσι καὶ ἂν αὐτὰς τὰς πέτρας μάθωσι νὰ μεταβάλλωσι εἰς χρυσίον, οὐδεμίαν τιμὴν θέλουσιν λάβει παρὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν, ἐνὸς ἢ πατρὶς τῶν εὐρύσκειται εἰς πτωχίαν καὶ ἀδοξίαν ἐπληροφόρηθῆσα τέλος πάντων, ὅτι ἡ τιμὴ μὲ τὴν ὁποίαν σπουδάζουσι νὰ σκεπάσωσιν τὴν γύμνωσιν τῆς Πατρίδος, ἐπαναστρέφει πολλαπλάσια εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν. Ὡσαύτως οἱ φιλόμουσοι νέοι τοῦ γένους ὅσοι πλέον σπεύρουσι τὰ φῶτα, τόσους πλειοτέρους ἐγνωμαστὰς εἰδήμονας θέλουσι λάβει τῆς προκοπῆς καὶ σοφίας τῶν, τόσον πλειοτέραν ἐγνωμοσύνην θέλει δεῖξει εἰς αὐτοὺς ἡ ἐνεργηθεῖσα πατρίς. Τὶ τοὺς ὠφελεῖ ὁ παρὰ τῶν χυδαίων ἔπαινος, οἱ ὁποῖοι ἐπαινοῦν, ὅ,τι δὲν καταλαμβάνουν καὶ λέγουσι χωρὶς κρίσιν ὅτι δὲν κολακεῖται τὰ πάθη τῶν; Τὶ τοὺς ὠφελεῖ ἡ σοφία ὅταν ἡ Πατρίς σκοτισμένη δὲν ἔχει οὐτ' ὄφθαλμοὺς νὰ τοὺς ἰδῇ οὔτε φρόνησιν νὰ τοὺς διακρίνῃ καὶ νὰ ἀνταμείψῃ ὡς εἶναι δίκαιον τοὺς ἰδρώτας τῶν; Αὐξήσατε λοιπὸν, ὦ νέοι φιλόμουσοι τῆς Ἑλλάδος, τὴν προθυμίαν νὰ φωτίζετε τὴν πατρίδα, διὰ νὰ ἀνακαλέσητε πάλιν εἰς τὴν αὐτὴν τὴν ἀρχαίαν τῶν προγόνων μας δόξαν. Ἐνθυμήθητε ὅτι εἰσθε Ὀμήρου, Ἀριστοτέλους, Πλάτωνος, Δημόσθενους, Θεουκιδίδους, Σοφοκλέους καὶ μυρίων ἄλλων τοιούτων ἀνδρῶν, ἀπόγονοι. Συλλογίσθητε πόσους κόπους ὑπέφεραν οἱ θαυμαστοὶ οὗτοι ἄνδρες διὰ νὰ τιμήσωσι τὴν Πατρίδα, πόσων δόξαν ἀπέλαβον ζῶντες ἀπ' αὐτὴν, πόσων λαμβάνουσι ἔτι καὶ μετὰ θάνατον ἀπὸ τὰ σοφὰ τῆς Εὐρώπης ἔθνη. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἐξενειψύθησαν καθὼς ἐξενειψέθη τὴν σήμερον διὰ νὰ συλλέξωσιν, ὅ,τι χρήσιμον εὐρισκον εἰς ἄλλα ἔθνη καὶ νὰ πλουτίσωσι τὴν ἰδίαν Πατρίδα. Προσέχετε μάλιστα μὴ σᾶς ἀπατήσῃ ἡ νεότης εἰς τὴν ξενιτείαν ἐπιστρέψετε μὲ κενὰς τὰς χεῖρας ἢ γέμονες ἀπὸ κακῆ βροτῆ ἀλλ' ἔχει καὶ πολλὰς ἀφορμὰς διαστροφῆς καὶ προβάλλει πολλὰς παθίδας εἰς τὴν ἀπειρον νεότητα. Μιμήθητε τὰς μελίσσαις, ἀπανθίζοντες τὰ χρήσιμα, καὶ ὄχι τὰς μυῖας, αἱ ὁποῖαι προσκο-

λάνονται εις τὰς δυσωδίας. Τῶν τιμίων ἡδονῶν ἢ μυσία χόρησι γίνεται ἄνεση τῶν κόπων καὶ διαχειρεῖ τοὺς νέους εἰς ἄλλους κόπους· ἢ κατάχρησις ψεύγει τοὺς ἀναγκάσιους κόπους, μαλακώνει τὸ σῶμα, ἐκνευρίζει κατὰ μικρὸν τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς καὶ τυφλώνει εἰς τὸ ὑστερον τοῦ νοῦς τοὺς ὀφθαλμοὺς. Προσέχετε μὴ σὰς ἀποθηριώσῃ ἢ φιληθῶδια καὶ σὰς μεταβάλλῃ καθὼς τὸ Ὀδυσσεὺς τοὺς φίλους ἢ Κίρκῃ εἰς χοίρους. Ἀνατριγνίσκετε συνεχῶς τὸν θνητικὸν ἀπόλορον τοῦ Προδίκου περὶ τῆς νεότητος τοῦ Ἡρακλέους καὶ ἀκολουθήσατε τὴν σεμνὴν ἐκείνην γυναῖκα καὶ ἀκόνιζε τὴν ἐρετήν καὶ ἔχι τὴν ἀνάσχονον Σειρήνα, ἢ ὅποια ἐτόλμα νὰ ὀνομάζετε ἐδάμωνα.

Ἔπεται τινέχει)

ΣΑΝ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Ἡ ὥρα εἶναι κλιὰ περασμένη, γιὰ τὸ πολλοῦ ὃ ἥλιος ἔχει τελειῶς ἐξαφανιστῆ, πυκνὰ πυκνὰ μολυβένια νέφαλα, ἔχουνε κατασκευασμένο τὸν οὐρανὸ καὶ σκοτάδι εἶναι ξαπλωμένο στῆ γῆ.

Πότε καὶ πότε τὸ φεγγάρι ξεμυτιζόντας ἀνάμεισ' ἀπ' τὰ νέφαλα, φαίνεται σάν νὰ δῖνην μιὰ μαιὰ σὸ ἀπειρο καὶ ἢ ἀκίβνες του, — αὐτοὶ οἱ μάρτυρες τῶσων καὶ τῶσων — πέφτουνε στῆ σκοτεινιασμένη γῆ, μὰ σὲ λίγο πάλι τὸ φεγγάρι κρύβεται καὶ ἢ ἀργυρὸς τοῦ ἀκίβνες ἀποτραβιῶνται.

Ἀπὸ τὸ μέρος τῆς φουρτουνιασμένης θάλασσης ἀκούεται τὸ ἄγριο μόνγκρισμα τῶν κυμάτων τὰ ὅποια ὑστερ' ἀπὸ τὸ φούσκωμα καὶ θέρειμά των, λαχανιασμένα ξεψυχοῦνε στὴν ἀκρογιαλιά.

Ἀπὸ τὸ ἄλα φρὸ ἀεράκι ποῦ φυσᾷ, τὰ πεῦκα τρέμουν καὶ ἀφίνουνε νὰ πέφτουν ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ των, τὰ λιγοστὰ κίτρινα σμῆνα φύλλα των καὶ νὰ πατηθοῦνε ἀπὸ καὶ βάρβαρα ἀπ' τοὺς διαβάτες τῆς δενδροσιχίας.

Τὰ νέφαλα ὅλο καὶ πυκνῶνουνται. Σὲ λίγο φαίνεται πῶς θὰ πέσῃ βροχῆ. Σ' αὐτὸ τὸ δρόμο μὲ τέτοιο καιρὸ καὶ σὲ τέτοια ὥρα διαβάτες δὲν εἶναι, μόνον ἐρημιὰ καὶ σιωπῆ.

Ὅμως καὶ δλ' αὐτὰ καὶ μὲ τὸ κρύο, ἀπὸ μιὰ πάροδο, βγαίνει στὸ μεγάλο δρόμο ἕνας νέος, τυλιγμένος στὸ πατὸ του, καὶ ἀρχίζει νὰ κἀνῃ βόλιτες σκυφτὰ

σκυφτὰ καὶ συλλογισμένος κάτω ἀπὸ τὰ ψηλὰ δένδρα αὐτοῦ τοῦ δρόμου ποῦ σάν πελώριο κάτασπρο φεῖδι φαντάζει μέσα στὸ σκοτάδι.

Κάποτε κάποτε σταματᾷ καὶ κυτάζει τὸ γελαστὸ φεγγάρι ποῦ φαίνεται ἀνάμεσα στὰ νέφαλα, σάν κάτι νὰ τοῦ λέῃ, σάν νὰ τοῦ ἐκμυστηρεῖται ἕνα του κρυφὸ πόνον καὶ πάλι ἐξακολουθεῖ τὸ δρόμο του. Τὸ κομμάτι τοῦ δρόμου ποῦ κάνει τὴ βόλτα του ἀπάνω καὶ κάτω δὲν εἶναι μεγάλο καὶ κέντρο ἔχει ἕνα σπῆτι ποῦ τὸν τραβᾷ σάν μαγνήτης.

Μὲ παθητικὴ καὶ μελαγχολικὴ φωνή, σιγολέει ἕνα τραγουδάκι τὸ ὅποιο σάν νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς του καὶ ἀπευθύνεται σὲ κάποια ὑπαρξί ποῦ γι' αὐτὴν αἰσθάνεται μιὰν ἀδυναμία τῆς καρδιάς του.

Καὶ στὸ τραγοῦδι του λέει.

Σ' ἀγάπησα μὲ τὴ καρδιά μου...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ παθεῖ τὸ τραγοῦδι του καὶ τότε ὃ νοῦς του θά πετᾷ σ' ἐκείνη....

Ἔστερα ἐξακολουθεῖ:

...Γιατὶ γιατί νὰ σ' ἀγαπήσω;..

Ἔνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς βγαίνει ἀπ' τὰ στήθη του, ἕνα ἀχ! ἀπὸ τὴ πληγωμένη του καρδιά....

Τώρα πάλι πρὸν μπροστά ἀπὸ τὴ πόρτα τῆς. Στέκεται καὶ προσηλώνεται. Μὲ τ' ἀφηρημένα του βλέμματα προσεσθεῖ νὰ περᾶσῃ τοὺς ἀδιαπέραστους τοίχους οἱ ὁποῖοι σάν νὰ τοῦ κἀθονται στὴ ψυχῆ σάν νὰ τοῦ σκεπάζουν τὰ μάτια γιατί δὲν τὸν ἀφίνουνε νὰ δῇ καὶ μέσα τῆ κόρη, ἢ ὅποια εἶναι γι' αὐτὸν τὸ ζωογόνο φῶς τοῦ ἡλίου.

Κι' ὅπως ὃ στεραβὸς θέλει νὰ φύγῃ ἢ σκέπῃ ποῦ τοῦ σκεπάζει τὰ μάτια, γιὰ νὰ δῇ τὴν ἡμέρα καὶ τὸν ἥλιο ἔτσι καὶ ὃ νέος αὐτὸς θάθελε νὰ φευγᾷ αὐτοὶ οἱ τοῖχοι, ποῦ σκληρὰ, τοῦ στεροῦνε τὴν εὐχαριστήσι νὰ βλέπῃ τὸν ἀγγελὸ του, τὸ φῶς του, γιατί αὐτὸ τὸν εὐχαριοεῖ, τὸν ἱκανοποιεῖ.

Μα μ' ὄλ' αὐτὰ ἀρά γε, Ἐκείνη αἰσθάνεται γι' αὐτὸν τὰ ἴδια Ἐκείνη τὸν συλλογίζεται;.....

Δεκέμβρης 1924

ΛΑΜΠΡΟΣ ΑΝΤΑΡΗΣ

(ΑΠ' ΟΣΙΑ ΔΙΑΒΑΣΩ)

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΟΥΣΙΑ

Ἦταν Δεκέμβριος τοῦ

1915 μέρα τῶν Χριστοῦγέννων. Σὲ μιὰ κλιῶδη ἔξω ἀπ' ἕνα χωριτὸ τῆς Γρωσσίας τοῦ γέροντος, τοῦ ἐρείπια τῆς ζωῆς ἐτοιμάζανε τὸ χριστουγεννιάτικο δεῖπνο των. Κἀθισαν νὰ φᾶνε καὶ ἢ γρηῃ σὶν κίθε μάννα ποῦ τέθοια μέγα πίντι μεγαλύτερο ἀίστίνεται τὸ πόνον τοῦ ξενητεροῦ θυμῆθηκε τὸ γυιὸ τῆς τῆ Γιωάννη ποῦ ἔλιπε στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἢ ἔξωτερέρευση τοῦ μητρικοῦ πόνου ἀκούστηκε μ' αὐτὰ τὰ λόγια: « Ἀχ! καὶ ὡς πότες θὰ γυορτίζωμε Χριστοῦγεννα χωρὶς τὸ γυιὸ μας. Σήμερο κλεισοῦν τὰ πέντε χρόνια ποῦ φυγε γι' αὐτὴ τὴ καταραμένη Ἀμερικὴ καὶ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα μόνον 6 γράμματα τοῦ πήραμε. Γῶρα καὶ τότο κλειρὸ ἔχομε νὰ μὰθωμε νέκ του. Χθὲς τὸ βράδυ τὴν ὀνειρευόμουν καὶ ἐλπίζω νὰ γωμε σύντομα εἰδήσει; του. » Καὶ τελειῶνε ἐνῶ τὰ δάκρυα τὸ πικρὸ αἶμα ἀπὸ τὸ ἔγγυο, κολοῦσαν πᾶνω στὰ βυθωλωμένα καὶ ζυρωμένα ἀπ' τὰ γερατειὰ μέγουλά τῆς.

..... Ἀνὲν εἶχαν ἀκόμη καθορᾶει καὶ στὴ πόρτα των ἀκούστηκε ἕνας δυνατὸς κτύπος. Οἱ γέροντες πικραμένως ἐπίπλεψαν. Τὸ ἄκουγε νὰ γέροντες τέτοια ὥρα σ' αὐτὸ τὸ μέρος τῆς χριστουγεννιάτικης Μόλις εἶγε πᾶψει νὰ χωνέξῃ. Σηκώθηκε ἢ γρηῃ καὶ ἄνοιξε νὰ μὲζοντες πῶς θάταν κανεῖς ποῦνε χῆσει τὸ δρόμο του καὶ ἦλθε ζητώντας φιλοξενία. Δὲν ἔβλεπε ὃ νοῦς τους πῶς μπόρουσε νάταν κλέφτης γιατί δὲν ἦταν φόβος νὰ τοὺς ἐπισκερτῇ. Τὸ θὰ τοὺς ἔπερνε; Τὸ φτωχὸ καὶ τοὺς τὸ κρεθῶντι μὲ τὴν ὁμοία τὴν ἐπίπλωσι ἢ τὸ σπασμένο τους τρουκάλι ποῦ τῶχαν δέσει μὲ τέλι γὰ νὰ μὴν χῶνῃ τὸ ζουμὲ τοῦ φαγοῦ ποῦ θάτρωγαν.....

Στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας φάνηκε ἕνας καλοντομένος κύριος ποῦ τοῦ φαίνότανε πῶς δὲν ἦταν ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος. Ὁλόγρος ὅπως ἦταν καὶ ξεθεωμένος ἀπ' τὸ δρόμο, τοῦ κτυποῦσε τὸ χιόνι ἐχάρηκεν ὀταν μπλίνοντα σὲ

μαστό τζάκι ν' ανάβη φωτιά άρκετή. Τούς καλησπέρισε. Πήγε άμέσως κοντά και κάθισε για νά ξεσταθί. (για τί ήταν παγωμένος) και για νά στεγνώση τά ρούχα που δέν είχαν άλλα ν' αλλάξει.

Οί γέροι κάθισανκι' αυτοί κοντά στη φωτιά και τόν κύταζαν με περίεργα βλέμματα. Άφου ξεκουράστηκε λίγο τούς είπε πώς έρχόταν απ' τήν Άμερική. Άμέσως τó ζευγάρι τέντωσε τα υπιάτου κι' άνοιξε τά μάτια του για ν' ακούση τί θά τούς έλεγε. Η γρηά άμέσως τόν ρώτησε άνοπούλινα μήπως έτοχε νά γνωρίση τó γυιό του τότε ό νέος άπάντησε πώς δουλεύανε μαζί σ' ένα μαγαζί κι' ύστερα τού έπλεξε κι' ένα έγκώμιο. Οί γέροι κύταζαν τόν τάζειδιώτη μ' άνοιχτό τó στόμα, άκούοντας κινούργια για τó γυιό τους που μόλις είχανε πάψει τήν άθροική του.

Ο νέος ξεκολούθησε νά λέγη ότι ό γυιός των τούπε νά πάη νά βρή τούς γονέους του, περνώντας απ' έμεξ, για νά τούς πη πώς είναι καλά και πως θά ήρχόταν γρήγορα.

«Μου έδωσε είπεν ό άγνωστος άκόμη 150 δουλιόνια νά σάς τά βώσω. Όχει βρή μια πολλή καλή σερβά εκεξ.».....
 «Κιό γλας ύστερα ένα πύκτο λεφτά έμέτρησαν 150 δουλιόνια στοίς γέροις και τάλλα τά φύλλαξ στή μέση του. Αυτοί τά πήραν εύχαρηστημένοι, με ό πειρασμός των παλιών που ό νέος κρατούσε τούς έτακντάλιε Άλλήλοκατάχτησαν και είν νάμειναν μόνο με τίς ματιές σύμφωνοι, για κάποια κακούργια. Ύπειτα έδωσαν στο ξένο νά φάη ότι τούς περίσσευε από τή δαίπνο τους κάνοντας τού συγχρόνως κομπλιέντα για τίς εύχάριστες είδήσεις που των έφερε. Τόν έβλεπαν μέτα (ύστερα που άπόφαε) στη κάμερα για νά κοιμηθί ενώ τά μάτια τους έπεφταν όλο στο μέρος πουδε θάλει ό νεός τούς παλιές. Τόν καληνύκτισαν (;) και βγήκαν έξω. Αυτός κουρασμένος κοιμήθηκε άμέσως, χωρίς νά αίστάνεται καθόλου και

χωρίς νά ότοπτεύεται τί του έτοιμάζαν για χριστουγεννιάτικο δώρο κείνοι που τόν φιλοξενούσαν.

Οί γέροι κάθισαν άπ' έξω και άλλάλαξαν σκέψεις πώς μπορούσαν νά ληττέψουν τή μουσαφίρη του.

Σκεφτήκαν πολλούς τρόπους με δέ βρήκαν άλλο πειδ καλό παρά νά τόν σκοτώσουν και έτσι θά μπορούσαν νά τόν ληστέψουν χωρίς νά μηθευτή άπó τó κόσμιο.

Ύστερα θά τόν έροίγαν μακριά σε κανένα παραπόταμο του Δούναβη ή θά τόν έθαρταν στη χιόνια για νά μη φανή ίχνος του. Άποφάσισαν οι κακούργοι νά σκοτώσουν ένα που των έφερε τίς καλύτερες για τó γυιό τους είδήσεις και νά τού πάρουν τά λεφτά του τά λεφτά κείν που ό Θεός ξέρει πόσυχρόνια δούλευε για νά τά κερδίτη πότες φορές κινδύνεψε κούτí του τή ζωή!

Κά' αυτοί τώρρι με λίγη προσπάθεια ύστερα άπó τή πραγματοποίηση ενός ρονικού θάπερναν τόν έθρόντο που μουσαφίρη των άπ' ού πρώτα θά τούπερναν και τή ζωή.....

.....Έβρήκαν μια πιληγομα νάρα που ό γέροι μεταχειριζόταν για νά κείνη τά ξύλα και έτοιμάθιραν για τήν εκτέλεση. Δέν είχαν άλλο κρηλακήκότερο φονικό όργανο. Άλλά και μήπως τó θελανάναι τελειότερος; Άφου μ' αυτό ούτε κούτí θάκιναν ούτε τίποτε.....

(Τό τέλος στó έρχόλενο φύλλο)

ΜΙΧΑΗΛΣ Ε. ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

ΟΙ ΚΑΘΡΕΦΤΕΣ

(Συνέχεια και τέλος)

—Ήρθι νά σάς θωτήσω, αν θέλατε νά γενήτε γυναϊκά μου.

—Ή Μαρίνα άπεφύσισε νά γελάση εις βάρος του Malveuil. Άλλά ή γλυκειά και ή φλογερή ίεσία ή όποια διακρινότανε στα μάτια του έκαμε νά σταματήσουν στα σκληρά λόγια που έτοιμαζόταν νά εκστομίση. Έπέφασε έντούτοις άμέσως σαν άστραπή αυτός ό οίλιος και ξαναήρθε σε σχέδιο από προητέρα συλληφθέν.

—Για νά παντρευτή κανείς, είτε, χροιάζονται έπιπλα. Κάμετέ τα πρώτα, θά δοίμε ύστερα, άλλα.....δέν σάς ύπόσχομαι τίποτα.

Ο Malveuil φαίνεται πως ίκνοποιήθηκε από αύτή τήν διφορουμένη άπάντησι και από τήν άλλη μέρα, τόν είδαν νά διαλέη τά καλύτερά του σανίδια από καρυδιά και ν' άρχίση τή δουλειά. Όλη αύτή τή μέρα καθώς και τής άλλες δέν έκουνήθηκε από τó άτελιέ του, δέν έδέχθηκε καμιά παραγγελία ση κωνότανε από τήν αυγή και δέν άφρινε τή δουλειά του ως τή νύχτα ύστερα από τó τελευταίο πέραςμα τής πλάνιας. Όλη ή χώρα ύστερα από τήν άναγγελία αυτών των παραθέτων άρραβόνων από τήν ίδια τήν Μαρίνα, διασκέδαζε παρακουλουθώντας τή πρόοδο. Όταν κατά τή γνώμη του Malveuil τά έπιπλα είχαν τελειώσει ή Μαρίνα προσεκήθήριε νά τά δή. Ήρθε από περιέργεια, παρετήρησε κάθε άντικείμενο και στο τέλος έπενόισεν ότι λείπει ένα άρμαρι. Αυτό ύπήρξε μια πρόφασι για νά διαφιγή. — Όνομάζετε αυτά έπιπλα; Μά δέν είναι ούτε τά μισά απ' όσα χροιάζονται; Και χωρίς ένα καλό λόγο, άφησε, τó δυστυχισμένο έμβρόντητο στη μέση του έργαστηρίου του. Ένας άλλος θάχε καταλάβει πως αύτή ή κοκέττα τόν εκροβίδευε. Ο Malveuil τó κατάλαβεν ίσως, αλλά εν πάσει περιπτώσει ό έρωτάς του ύπήρξε δυνατότερος από τó λογικόν του, γιατί ξανάχτισε με θάρρος τή δουλειά τή στιγμή μάλιστα που ή Μαρίνα νόμισε πως άπαύθησε. Έστρώθηκε μάλιστα επί τής θέσεώς του ως άρραβωνιαστικό για νά τής προσφέρει ένα διατυλίδι και σκολαρίκια.

—Βλέπεις, άνηψιά μου, έλεγεν ό γέρω Μαρτίνοζ, είναι πλούσιος. Ίσως δέ θάκανε καιό σύζυγο.

Άλλά ή Μαρίνα είχε πει ότι δέν θά έπερνε τó Malveuil και είχεν όρμιστή στήνεαυτήν της μαρτοστά στο καθρέφτη στα εξάσια δόντια της, στα μεγάλα της μάτια και στα μαλλιά της τά όποια σηκωνόντουσαν προκλητικά στο μικρό της κούτελο.

Δεκαπέντε μέρες πέρασαν και ό Malveuil ξαναήλθε.

—Αούτí τή φορά τελείωσε. Θέλετε νά ρηήτε για νά δήτε;

Πραγματικώς όλα είχαν τελειώσει και ή Μαρίνα δέν μπόρεσε πειλά νά βρή πρόφασι, τόσο κάθε έπιπλο ήτανε τελείως προσηρμοσμένο. Έν τούτοις δέν έμολόγησε ότι νικήθηκε— Ατείπει άκόμη κάτι έμουρομούρισε. Δέ βλέπω κάτι! Άλλά σεις,

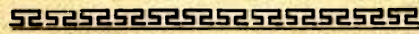

ΑΘΗΝΑ

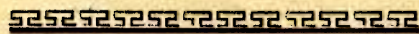
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΛ

Εσωτερικού Έτηρία Δραχμάς 25
Εξωτερικού Αμερικικής Δολ. 2
Δουλών Χωρών Φραγκικά 115
Εξάμηνοι αναλόγως

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπι στρέφονται. Ἔργα ποῦ θέ- γουν πρόσωπα δὲ δημοσι- εύονται. Κάθε ἔργο νὰ συνοδεύεται ἀπὸ δίδραχμο. Ὅποιος θέλει νὰ γράφῃ μὲ ψευδώνυμο ὀφείλει νὰ μᾶς τὸ δηλώσῃ, πληρώνοντας 2 δρ. γιὰ τὴν ἐγκρισί του. « Ἐὰ μετὰ 25 σελ.» 10 λεπτὰ ἢ λέξεις καὶ ἐντὸς κορ- νίστας 1 δρ. ἐπὶ πλέον.

θὰ ὀφείλετε νὰ τὸ γνωρίζετε, ἀφοῦ μ' ἀγαπᾶτε. Κάμετε, ὥστε μπαί- νοντας νὰ βγάλω μία κρουγὴ ἐκ- πληξέως κ' αὐτὴ τὴ φορὰ σᾶς το ὑπόσχομαι θὰ εἶμαι δική σας.

— Ἀλήθεια;
— Σὰς τ' ὀρῶζομαι

Καὶ ἡ κοκέτα ἔφυγε, βεβαίᾳ ὅτι μὲ τὰ μέτρα τὰ ὅποια ἔλαβε δὲ θὰ πρόδιδε τὸ λόγο της. Ἀλ- λωστὲ τί μπορούσε νὰ ἐφεύρη ἀ- κῆμα ὁ Malveuil; ὅλα τ' ἀνε- γνώριζε μὲσα της ἦσαν τέλεια. Ὁ- μως ἔγινε ἀλλοιωτικὰ. Ὁ Malveuil ἐγατέλειψε τὸ χωριὸ καὶ ἦτανε δυὸ μέρες ἀπὸν. Ὅταν ξαναγίνη- κε ἔφερε διὰ τοῦ σιδηροδρόμου σὲ ἓνα κάρο, δυὸ μεγάλα κιβώτια τὰ ὅποια ἀν κοίτη κανεὶς ἀπὸ τὸν ἴδρω ποῦ ἔτρεχεν ἀπὸ τὸ μέτωπό του, ἦσαν πολὺ βαρεῖα. Μὲ μεγάλως προφν- λάξεις ἐρύλαξε τὰ δέματα στὸ ἱπ- ποστάσιο καὶ ἔκλεισε τίς πόρτες στὰ ἀδιάρκιστα βλέμματα τὰ ὅποια ἤθελαν νὰ εἰσχωρήσουν. Ἀπ' αὐ- τὴ τὴ στιγμή τὰ παραθυρόφυλλα του ἦσαν κλειστά καὶ ὁ Malveuil δὲν ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σπίτι του πα- ρὰ γιὰ νὰ ψωνίσῃ. Ἡ περὶ ἐπιδέ- ξιες ἐρωτήσεις ἀπέτυχαν: εἴξυραν μόνον πῶς ἐδύλευε πάντοτε γιὰτι ἀπὸ τὸ δρόμο ἄκουγαν νὰ ἀντήχῃ τὸ σφυρὶ του.

Ἡ Μαρίνα αὐτὴ χανότανε εἰς ὑποθέσεις καὶ ραδιοσυρροῶν εἶχεν ἐπιφορτίσει τὰ λαδικὰ νὰ τῆς δώ- σοον εἰδήσεις. Δὲν πέτυχε παρὰ ἐκεῖνος ἓνα πρωτὶ. Εἶχαν δεῖ τὸ Malveuil σὲ ἓνα γειτονικὸ δρόμο ντυμένον μὲ τὰ καλύτερὰ του ρούχα

καὶ θὰ παρουσιαζόταν χωρὶς ἄλλο μπροστὰ της σὲ λίγο. Μόλις τὴν εἰδοποίησαν καὶ ἐκεῖνος ἐφάνηκε. Τῆς εἶπεν ἀπλῶς.

— Ἀκολουθήσατέ με. Ἀλλὰ νὰ θυμᾶστε τὴ σύμβασί μας.

Ἀφοῦ φτάσανε στὸ σπίτι του πέρασαν μιὰν ἀλλή καὶ μῆκαν ἀ- πὸ μιὰ πόρτα πεισινή. Ὅταν εὐ- ρέθη εἰς τὴ μέση τοῦ ἐργαστηρίου, ἐπλησίασε αὐτὸς στὰ προσκετικὰ κλεισμένα παραθυρόφυλλα καὶ μο- νομιᾶς τὰ ἀνοίξε ὅλα. Κῦμα ἀπὸ φῶς μῆκε μέσα. Μιὰ κρουγὴ ἐκ- πληξέως βγήκε.

— Θε μου, πόσο εἶναι ὄμοια. Θε μου πόσο εἶναι ὄμοια! Ἡ Μαρίνα χωρὶς νὰ φροντίξῃ, γιὰ κείνο ποῦ μπορούσε κανεὶς νὰ σκεφτῇ γιὰ τίς κρουγές της, δὲν ἐκουράζετο νὰ φωνάζῃ.

Στὸ ζομίρι σὲ ἓνα μικρὸ τουκέ- ρι τῆς δουλειᾶς, σ' ὄλες τίς γωνίες ποῦ ἦταν δυνατὸ, ὁ Malveuil εἶχε τὴν ἰδέα γιὰ νὰ καταστήσῃ αὐτὴ τὴ φιλιόρεσκη νὰ ἐναρμονώσῃ μεγά- λους καὶ μικροὺς καθρέφτες. Γύρω στὴ Μαρίνα, ἦσαν στυλιανότητες καὶ μιὰ δυὸ.....δέκα μικροὺς Μαριτί- νες κοιμῆδες σὺν τὴν ἀληθινή, ἄρ- χισαν νὰ κτυποῦν τὰ χέρια καὶ νὰ μειδιοῦν ἢ μιὰ στὴν ἄλλη. Μ' ἓνα κίνημα ἐδιόρθωσαν τὰ μαλλιά της, ὄλες ἢ κομμώσεις διορθωθῆκαν φι- λάρεσκα. Ἐχόρηψε: ἓνα υπαλ- λέτο (μιμικὸς χορδὸς) ἐταράχθηκε. Θε μου, πόσο ἦταν εὐμορφῆ, ἢ μικρὴ Μαρίνα, καὶ πῶς χαιρό- τανε γι' αὐτὸ καὶ πῶς ὁ Malveuil χαιρότανε νὰ τὴ βλέπῃ εὐτυχισμένη. Τῆς ἔπιασε τὸ χέρι, αὐτὴ κατά- λαβε τὴ σημασία της χειρονομίας αὐτῆς κ' ὁμοιος δὲν ἀπέσπασε τὸ χέ- ρι. Σὲ λίγο καιρὸ γενήσαν οἱ γάμοι.

Ἀλλὰ θὰ ἦτανε καλύτερο καὶ γιὰ τοὺς δυὸ νὰ μὴ γινόντιαν ποτέ. Ἡ Μαρίνα εἶχε περισσότερο παν- τρευτὴ τοὺς καθρέφτες παρὰ τὸ Malveuil : γι' αὐτοῦ, ἐρύ- λαξε ὄλους της τοὺς χαριεντισμούς, ὅλα της τὰ μειδιάματα. Ἀπὸ τὸ πρωτὸ ὡς τὸ βράδι, ἔμενε μὲ τὴ συντρο- φιά των μόλις ἀπάσχολουμένη λίγο μὲ τὸ νικοκυριὸ της καὶ καθόλου μὲ τὸν ἄνδρα της. Ὁ Malveuil ὑ- πόφερε καὶ τὸ ὕφος του ἦτανε τό- σο σκυθρωπὸ ὅσο οὐδέποτε ἄλλο- τε. Μιὰ μέρα στεκόταν στὴ μέση τοῦ δωματίου της ποῦ ἦταν μὲ ὀμορφα ἐπιπλα στολισμένα. Γιὰ τρίτη φορὰ εἶχεν ἐπαναλάβει.— Πρέ- πει νὰ φᾶμε σήμερον στὰς ἔντεκα. Νάσαι ἔτοιμη, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ φύγω. Καὶ ἡ Μαρίνα δὲν

φαιν ταν ἀκόμη πῶς ἄκουσε. Ἐ- νάοριξε: Ἡ φωνὴ του ἔτρεμε λίγο. Τότε αὐτὴ ὕψωσε τοὺς ὄμους πε- ριφρονητικῶς καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ τὸ κόπο νὰ στραφῇ, ἐξακολουθῆσε νὰ δένη στὸ λαμπρὸ της μιὰ γραβάτα ἀπὸ ταπέλα. Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ παῖσμα ποῦ τόσο τὸν δυσά- ρεστοῦσε, ἀπολορθούμενο ἀπὸ τὴν ἀλγεινὴ θύμησι των συχνῶν ὁμοί- ων σιγητῶν, ὁ Malveuil κατε- λήφθηκε ἀπὸ ἓνα φοβερὸ θυμὸ ἀπὸ κείνο ποῦ συχνὰ πιάνουν τοὺς γλυκοὺς καὶ τοὺς ἠσέμους καὶ τοὺς καθιστοῦν περὶ φοβεροῦς κ' ἀπὸ τὰς βιολότερους. Μὲ τὰ δόντια σφιγμένα, τὸ πρόσωπο ἄσπρο, ἔκα- με τρία βήματα. Μὲ τὸ χέρι κρα- τοῦσε ἓνα σφυρὶ, τὸ σήκωσε κ' ἄφησε ἓνα φοβερὸ κτύπημα στὴ μέση τοῦ μεγάλου καθρέφτη. Ἐσπασε ἀπὸ τὸ πάνω μέρος ὡς τὸ κάτω καὶ διασκορπίσθηκε χάμω σὲ χίλια κομμάτια. Πάντα χωρὶς νὰ μιλή, πήγε ἀπὸ τὸν ἓνα καθρέφτη στὸν ἄλλο καὶ μικροὶ καὶ μεγάλοι καθρέφτες ὑπέστησαν τὴν ἴδια τύχη. Ὅταν πειὰ δὲν εἶχε νὰ σπᾶ, ἔσπριξε μικροῦ τὸ σφυρὶ του, ὕστε- ρα ἄρτίζοντας τὴν Μαρίνα ἀπὸ τὸν ὄμο τὴν ἔσυρε μπροστὰ του καὶ μὲ τὴν ἀσθηρότητα τοῦ βλέμ- ματός του τὴν ἠνάγκασε νὰ σηκώ- σῃ τὰ βλέφαρα. Τὰ μάτια των συ- ναντηθῆκαν, τῆς Μαρίνας γεμάτα ἀπὸ τρολλὸ φόβο, τοῦ Malveuil ἀστούρτωντα ἀπὸ λύσσα.— Ἐμιορ- μοῦοις.

— Ὅταν θέλης νὰ καθρέφτιζε- σαι, θὰ κιντᾶξῃς μέσα στὰ μά- τια μου. Νὰ ὀμῶνος καθρέφτης, τὸν ὅποιο θὰ ἔχῃς τοῦ λοιποῦ. Σε σένα μένει νὰ τὸν χρησιμοποιεῖς: ὅταν θέλης!

Ἀφῆσε τὴ κάμαρα καὶ ἐκλείδωσε τὴ πόρτα.

— Καὶ ἦσαν ἔφτα χρόνια δυστυ- χισμένοι, μὲ ῥώτησε ἡ Μαρία.

— Ὅχι: σ' ὄλη των τῆ ζωῆ. (Μετάρροσις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

N. Γ. ΠΡΕΒΕΛΑΚΙΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΕΛΕΤΑΙ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
Ἐκ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων οἱ Σπαρτιάται ἀνατρέφοντες τὰ τέκνα αὐτῶν συμφώνως πρὸς ταῖς ἐπικρατούσαις ἰδέαις καὶ ἐθίμοις αὐτῶν, μεριμνῶντες οὕτω μόνον διὰ τὴν σωματικὴν

κατάστασιν αδιτών απέβησαν μὲν ἀνδρεῖοι καὶ καρτερικοὶ πρότυπα ἡρώϊσμοῦ εἰς μάχας καὶ πολέμους, οὐχὶ δὲ μῶς καὶ δημιουργοὶ πολιτισμοῦ, οὐδὲ φορεῖς προόδου ἑξανθρωπιστικῆς εἰς τοὺς μετ' αὐτοῦς. Ἐξ ἀντιθέτου οἱ Ἀθηναῖοι τῶν χρόνων ἐκείνων, δώσαντες τὴν δέουσαν προσοχὴν εἰς τὴν συνδυαστικὴν μόρφωσιν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ ἡθους, προβλέποντες οὕτω τὴν μελλοντικὴν ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἐπίδρασιν τῶν διαμορφωμένων ἀτόμων, ἀνεδείχθησαν οἱ πρῶτοι καλοὶ πολῖται καὶ οἱ ἰδρυταὶ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς γενικῆς προόδου. Οἱ νεώτεροι δὲ σοφοὶ καὶ σύγχρονοι ἐπιστήμονες καὶ ψυχολόγοι οἱ διάσημοι Παιδαγωγοὶ τοῦ αἰῶνος οἱ ἐρευνῶντες τὸν ἀνθρώπον καὶ πειραματιζόμενοι ἐπὶ τῶν ποιικίλων προδιαθέσεων τοῦτου ἀφ' ἑνὸς ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἐξελισσομένων ὁλονὲν τάσεων αὐτοῦ πρὸς τὴν τελειοποίησιν, ἀφ' ἑτέρου, καθώρισαν τὸν τύπον τῆς καλῆς ἀνατροφῆς υποδείξαντες βάσιν αὐτῆς τὴν διάπλασιν **ΚΑΛΩΝ ΗΘΩΝ** περὶ τῶν ὁποίων ὡς περὶ κέντρον θέλει στρέφεται ἢ τε σωματικῆ καὶ πνευματικῆ ἀνάπτυξις τοῦ ἀνατροφένου, καθ' ὅλον τὸν χρόνον ἀπὸ τῆς μικροτάτης ἡλικίας αὐτοῦ, μέχρι καὶ πέραν τῆς νεανικῆς τοιαύτης. ἩΘΗ καλὰ κάμνουσι τὸν ἀνθρώπον. Ἐκ τῆς διαπλάσεως καλῶν ἡθῶν, τὰ πάθη δαμάζονται, αἱ πρὸς τὸ ἀγαθὸν τάσεις ἐκδηλοῦνται ἐν δυνάμει τῆς ἐξουσίας αὐτῶν, τὸ ἴδιον συμπερὸν συντελεῖται πρὸς τὸ κοινὸν τοιοῦτον, ἡ ἀτομικὴ δὲ εὐημερία καὶ πρόοδος ἀνταναντῶ ἐπὶ τῆς Κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς τοιαύτης. Τὸ νὰ ἐπιδιώκεται ὁμοῦς ἡ διάπλασις καλῶν ἡθῶν παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ, ἐπεταὶ ὅτι ἐνυπάρχουσι καὶ τὰ τοιαῦτα **ΚΑΚΑ** ἄτινα ἐδρεῖοντα καὶ ταῦτα ἐν τῷ λεπτιτέρῳ καὶ εὐγενιστέρῳ τμήματι τῆς ἐσωτέρας τοῦ ἀνθρώπου φύσεως, ἅτι ἐν τῇ Καρδίᾳ ἢ Ψυχῇ τείνουσι νὰ ἐκδηλωθῶσιν εἰς τὸν πρῶτον ἐρεθισμὸν ἐξωτερικῆς τινος περιπτώσεως ἢ ἄλλου φαινομένου τοῦ βίου, ὑπὸ τὴν μορφὴν τῶν ψυχικῶν ἢ φυσικῶν τάσεων καλουμένων. Ἐν τῇ ἐκδηλώσει δὲ ταύτῃ διαφαίνεται κατὰ πόσον καλὴ ἢ σκέψις τοῦ ἀτόμου περιέχει τὴν ἡθικότητα ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν τῆς λέξεως αὐτῆς ἐννοίαν.

Ἐὰν λοιπὸν ὁ ἐξευγενισμὸς τῆς Καρδίας διὰ τῆς ἀποκτήσεως καλῶν ἡθῶν, ἔχει συντελεσθῆ, ὅποτε καὶ αἱ φυσικαὶ καὶ αἱ κατὰ τὸν περὶ κληρονομηκότητος Νόμον ἐμφυτοὶ τάσεις τοῦ ἀτόμου θὰ ἔχωσι διαμορφωθῆ ἐπὶ τὸ καλλίτερον, ἀσφαλῶς καὶ τὸ ἄτομον τότε θὰ δεικνύη διαγωγὴν τοιαύτην ἐν παντὶ ὥστε νὰ χαρακτηρίζηται ὡς **ΗΘΙΚΟΝ—ΑΞΙΟΠΑΙΝΟΝ** Τοῦναντίον πάλιν ἐὰν ἄτομον τι παρ' ὅλη τὴν σωματικὴν καὶ πνευματικὴν διαμόρφωσιν καὶ ἀνάπτυξιν του, ἐπιτρέπει νὰ ἐξωτερικεύωνται αἱ ψυχικαὶ τάσεις αὐτοῦ κατὰ τρόπον ἀπάδοντα πρὸς τὸ **ΗΘΟΣ** τὸ ἀλόν, καὶ εἶναι τοῦτο δυνατόν βεβαιώματα—θὰ δεικνύη διαγωγὴν τοιαύτην ὥστε νὰ χαρακτηρίζηται ὡς ἀντιβαῖνον τοὺς ὅρους τῆς καλῆς ἀνατροφῆς καὶ ἐπομένως **ΑΞΙΟΚΑΤΑΚΡΙΤΟΝ**.

Καὶ ἵνα μὴ ἐπεκτείνωμαι πέραν τοῦ δέοντος, ἐρωτῶ.

Ποῖον ἀνθρώπον, ἢ Κοινὴ Γνώμη σήμερον χαρακτηρίζει «**Καλὸν ἀνθρώπου**» Τὸν σωματικῶς εὐτραφῆ ἢ τὸν πνευματικῶς τοιοῦτον; Ποῖον δὲ «**ἑλπίστικον ἀνθρώπου**» τὸν μὴ ἔχοντα τὸ ἐν τῶν ἀνωτέρῳ ἢ καὶ τὰ δύο μαζί;

Εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν τὸσον τὸν πρῶτον ὅσον καὶ τὸν δεῦτερον προβαίνει ἡ Κοινὴ Γνώμη ἔχουσα ὡς μόνον γνώμονα οὐχὶ τὴν σωματικὴν διάπλασιν, οὐδὲ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ χαρακτηριζομένου, ἀλλὰ τὴν καλὴν ἢ κακὴν τῶν τῆς ψυχῆς ἐκείνου, καὶ τὸν ἐξευγενισμὸν ἢ μὴ τοιοῦτον τῆς καρδίας του.

Οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι τὰ διαλυτικώτερα στοιχεῖα μιᾶς Κοινωνίας καὶ οἱ μεγαλύτεροι τύρανοι ἑνὸς ἔθνους, μιᾶς φυλῆς ὑπῆρξαν ἀνθρώποι ἀριετώτατοι μὲν ἴσως ὡς πρὸς τὴν Πνευματικὴν μόρφωσιν, οὐχὶ ὁμοῦς καὶ ὡς πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς—καρδίας τοιαύτην. Ὅπως καὶ οὐδεὶς ὁ ἀμφιβάλων ὅτι ἐφ' ὅσον συνδεδεασμένως Πνεῦμα καὶ ἡθός, νοῦς καὶ καρδία, ἔτυχον τῆς παραλλήλου καὶ ἐνδεδειγμένης ἀναπτύξεως ἐν τῇ ἀνατροφῇ ἀτόμου ἐπὶ τοσοῦτον τὸ ἄτομον ἐκεῖνο προήχθη ἐξελιχθὲν εἰς πρόσωπον δημιουργίας γενικοῦ καλοῦ, κοινῆς εὐημερίας καὶ προόδου.

Ἐν τῇ σειρᾷ τῆς ἀξίας ὁμοῦς εἰς φυσιολογικὸν ἀνθρώπινον ὄργανισμὸν, ἐρχεται πρῶτον ἡ

ψυχὴ ἢ Καρδίᾳ καὶ ἔπειτα τὸ πνεῦμα. «**Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεὸς**» λέγει ὁ Προφητὰς Δαυὶδ ἐν τῷ Ψαλμῷ του.

«**Ἐξευγενισμὸν καρδίας διὰ τῆς διαπλάσεως τῶν καλῶν ἡθῶν**» κηρύττουσιν οἱ ψυχολόγοι καὶ παιδαγωγοὶ τῶν Ἑθνῶν, λόγοι ἄνδρος «**Καρδίᾳ καθαρῇ κ' ὅπου θέλεις πάθει**» λέγει καὶ ὁ λαός.

Ἐν τούτῳ ἐγκεῖται ἡ καλὴ ἀνατροφή.

Ἀλλὰ πῶς ἐπιτυγχάνεται ἡ διάπλασις τῶν ἡθῶν τούτων, καὶ πότε;

(Ἔπεται Συνέχεια)

Π. Δ. Η.

ΣΤΟ ΤΑΦΟ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ ΜΟΥ

Εἶναι δευτέρα μέρα τῶν Χριστουγέννων. Ὁ καιρὸς εἶναι πολὺ γλυκὺς κ' ἔτσι μπόρεσα νὰ πιάω εἰς τῆς νταντᾶς μου.

—Εἶναι κείνη ποῦ μὲ τὴν πιπέλα μὲ συγκράτησε στὴ ζωὴ τὴν παρεκάλεσάν μὲ συνωδέψῃ στὸ νεκροταφεῖο.

Ἐνωπιῶσα πῶς στενοχωρέθηκα, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ με λυπήτη ἦλθε μαζὺ μου. Στὸ ἄρρομο μου ἔλεγε δι' ἄφορες παραξενιές ποῦ εἶχα ὅταν ἔμεινα στὰ χέρια της...

Πολλὰ μ' ἔκαναν νὰ γελοῦ μὲ τὴν καρδιά μου.....

Ἔτσι μὲ τὴ κουθιέντα βρεθῆκα μὲσα στὸ παλατάκι τοῦ ἑλλοῦτωνα ποῦ ἔναπαύονται τόσοι....

Ἀρχισα νὰ κυττάζω ὄλους τοὺς τάφους γιὰ νὰ βρῶ κείνο ποῦ ζητοῦσα. Ἀξαφνα μὲ φωτογράφησα κρυμμένη μὲσα σ' ἓνα μαρμάρινο σταυρὸ μ' ἔκαμε νὰ σταθῶ ἀπὸ τομα σὰν νὰ μὲ κράτησε κανεὶς δυνατὰ ἀπὸ τὸ χέρι..

Ἦταν κίλεσα τότες τὴνταν τάμου νὰ μ' ἀφέση μόνη. Ἀφοῦ ἔφυγε ἀπὸ κοντάμου γονάτισα πάνω εἰς τὴν πλάκα ποῦ τῶρα τόσα χρόνια ἔχει κλείσει στὰ σπλάχνα τῆς γῆς ἐκείνη....

Μια τριανταφυλλιά με λίγα ξεφυλλισμένα τριαντάφυλλα άπλωνε επάνω μου τους κλάδους της κι' εκεί κρυμμένη άρχισα να λέγω όλα τα παιδικά μου παράπονα.

Μια σκιά ένοιωθα να με τριγυρίζη, να μου λέγη παρήγορα λογάκια και να με χαϊδεύη με τὸ αδύνατο χέρι της,

Τότε πειά έπαυσα να τῆς μιλω με τὸ στόμα κι' άφισα τὰ δάκρυα που άτελείωτα έτρεχαν από τὰ μάτια μου να τῆς άπαντοῦν.

"Όλα γύρω μου ἦσαν λυπημένα.

Τ' άεράκι που μόλις κατώρθωνε να ανακατώνη τὰ μαλλιά μου με τὰ φύλλα τῆς τριανταφυλλιάς, άφινε κι' αυτό τὸ λυπητερό ψιθύρισμα του.

Τὰ κυπαρίσια με γυριμένη τὴν κορφή των στεκόνταν μπροστά μου πένθιμα, λές και κείνα συμμεριζόνταν τὸ πόνο μου.

Κείνη τὴ στιγμή ένοιωθα τὴν εαυτὴν μου έξαυλισμένη και ανακατεμένη με τῆς ψυχές.

Μια φωνή μ'έκαμε να τινάχθω.

Ἦταν αὐτὴ με καλοῦσε. Σε λίγο βρέθηκε κοντά μου και με παρεκάλεσε να φύγωμε. Με τὴ λύπη άφινε κείνο τὸ μέρος στὸ ὄποιο εύρισκα κείνη από τὴν άγκάλη τῆς ὀποίας σκληρὸς χάρος άσυλλόγιστα με χώρισε.

Ἦταν αὐτὴ ἡ πρώτη φορὰ που μέλησα με τὴν μαμά.

Ἄνατριχιάζω ακόμη στὴ θύμηση κείνης τῆς στιγμῆς. κι' ὀκόςμος τῶν σκέψεων μου, ανακατωμένος, πάλει τὴ καρδία του πόνου, που ξεχύνεται σ' αὐτὸ τὸ χαρτί, Κι' ανακουφίζομαι.

ΤΣΙΓΓΑΝΑ

ΣΤΟ ΓΙΑΝΝΗ

Του χρόνου τὸ άστείρευτο ποτ'έμι κιλῆ.

Πέρασαν 6 μήνες που τοῦ χάρου τὸ δρεπάνι δὲν δίτασε να θερίση μιὰ ακόμη ύπαρξη. Τὴν δική σου. Που κάτω από τὰ βαρεία κτηνήματα του δὲν μπύρεσε, σάν τὸσους, άλλους, να βαστάξῃς.

Στ' αὐθιά μου βουίξει για να μου θυμίση τὴν ματαιότητα τῶν ἀνθρωπίνων, τὸ κλήη αντίμ σι τὸ καλὴ αντίμωσι που μούλεγεσφεύγοντας για τὸ χωριό σου.

Μπρὸς τὰ μάτια μου χοροπηδοῦν τὴ χρόνια πολλά που σουγάρφα για τὰ εἰρωνία!?

Ἦτο γραμμένο να μὴ ζήσηςοῦτε χρόνο κι' εἰς σου εύχόμουνα χρόνια πολλά.

Μὰ τί δηλαδή είμαστε τὸσο άμαρτωλοί εἰμεις που μ' ὄλη μας τὴν καρδιά σου στέλναμε τὴς θερμότερες εύχες για να μὴν εισακουσθοῦμε; Μὴν ἦμαστε άμαρτωλοί ὅμως δὲν εἶναι ἀξιολόγητοι αὐτοί που σέχασαν; Ὁμως ὁ οἰκτιρὸς στοῦ χάρου τὸ δρεπάνι δὲν χωρεῖ. Σ' άφισε να μεγαλώσης για ν' άρίσης βαθύτερη τὴν πληγή σ' αὐτοῦς που σ' άγάπησαν και τόσο βαθειά που νάναι άνιאתη. Καὶ σὲ κτύπησε τὴς για νάμηνμπορέσης ναέκτελέσηςέκπληρώσει αὐτὰ που ἦ καλωσύνη σου ὑποσχόταν. Για να μὴ μπορή κανεῖς να πῆ πὼς δὲν διαλέγει τὰ θύματά του Κι' εκτύπησε κι' ακολουθοῦσε ὁ χωρισμός.

Μὴν έχώρισε τὴν ὄλη ἄν κατέστρεψε τὸ σῶμα τὸ φθαρτὸ ὅμως τῆς ψυχῆς δὲν μπύρεσε να χωρίση κ' οὔτε να τὴς χωρίση εἶναι δυνατὸ.

Γι' αὐτὸ μόλις για μιὰ στιγμή κλείσω τὰ μάτια εἶσαι μπροστά μου με τὸ χέρι στὴ τσέπη τὸ παντοτινὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη. Ὁπως ἦσουν. ὅπως εἶσαι.

N. ΣΕΙΡΙΟΣ.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

ΦΩΤΕΙΝΗ ΑΧΤΙΔΑ

Ἦ ἡ ἔδρουση τῆς «Φιλοδοσικῆς Ἐνώσεως», και ἔναρξη τῶν ἐργασιῶν τῆς, ῥίχνει μιὰ ακόμη Φωτεινὴ Ἀχτίδα, στὸ σκοτὸς που πρὸ ὀλέγων, ακόμη, χρόνων θρισκόταν τὸ Ἐρέθιμον. Κι' εἶναι τόσο δυνατὴ ἡ ἀχτίδα αὐτὴ, που μᾶς κανεῖ

να ἐλπίζομε, πὼς, μαζί μες τὴς άλλες που ῥίχτηκαν τὴς τελευταία, θ' αποτελέσουν τὴ ἰσχυρὸ ἐκείνο ρὼς που θὰ διαλύση τὸ σκοτάδι τῆς ὕλης, και θὰ κάμη να λάμψη ἡ ἰδέα.

Ὅποιος δὲ παραυρέθηκε τὴ περασμένο Σάββατο στὴ τελετὴ τῆς Ἐνώσεως, ἀληθινὰ, ἔχασε. Με πολλὴ σοβαρότητα, μετὰ τὸν άγιασμό, μέλησε ὁ κ. Μαρκιανὸς σχετικὰ με τὸ σκοπὸ του σωματείου, κι' ὕστερα ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος περὶ «τῆς σχέσεως του δένδρου πρὸς τὸν ἀνθρωπον». Τὰ λόγια τους, βγαλμένα ἀπ' τὴ δάθη τῆς καρδιᾶς των, εἶχαν τὴς θεβαιότητα και τὴς σταθερότητα ὡς πρὸς τὴ πραγματοποίησι του σκοποῦ, που μᾶς ἔκαμαν να ξεχάσωμε πρὸς στιγμή τὴ γύμνα του τιμημένου μας λόφου -τ- ἈΓιάννη- και να τὸν φαντασθοῦμε κατάφυτο και καταπραΰνο, ἀπὸ δένδρα που κατ' ἀπ' τὴ σκιά των θὰ βρέσκομε παρηγοριὰ στὰ δάσανα του κόσμου τῆς ὕλης, και ἡ ψυχὴ μας θὰ φτερουγίση ἀνεμπόδιστη κοντὰ σὲ Κε ε ἴ ν ο.

Σφίγγομε θερμὰ τὸ χέρι κείνων που ἔχουν τὴ πρωτοβουλία τῆς ἔδρουσης «Φιλοδοσικῆς Ἐνώσεως» και τοῦς εύχόμεστε ἐπιτυχία στὸ ἔργον των, για να ὑποχρεωθοῦμε γρηγορὰ να τοῦς εύγνωμώνησωμε.

ΘΕΑΤΡΟΝ

Τὸ θέατρον ἀπ' τὴν ἀρχαία τὴν ἐποχὴ, θεωρεῖται σάν ἐκπαιδευτήριον. Ὁ καθέννας πηγαινεικει για να δῆ τὰ ἑλαττώματα του πάνω στὴ σκηνὴ κ' εἶσι να τὰ διορθῶση-ἀφοῦτὸ πάθος του καθιστᾷ ἀπρόστυτο τὸ «γνώθι σ' αὐτὸν». Πηγαινει για να δῆ αἰσθήματα εὐγενικὰ και να τὰ μιμηθῆ, για να θαυμάση τέλος τὴ τέχνη.

Ἀπὸ μέρος βρισκεται ἐδῶ ὁ θίασος Σάνδη Καλουτᾶ. Ὁμολογοῦμε πὼς βλέπομε περισσότερη ἀπ' ὅσα ἐλπίζαμε. Οἱ ἀνθρωποὶ αὐτοί, συντριμία τῆς ἐθνικῆς Καταστροφῆς δὲν ἔχασαν, τὸ θάρρος των μόνον μ' ἀπο-

φασιστικότητα δέχτηκαν στη πάλη της ζωής. Κι' ἤρθαν στὸ Ρέθυμνον γιὰ νὰ μᾶς φέρον ἀνάμνησες τοῦ παλῆου μας θεάτου.

Ἀπὸ τὰ ἔργα ποῦ ἴσα με σήμερα ἔπαιξαν μένομεν ἀρετὰ ἱκανοποιημένοι. Σεδιακρίνομε τὸ «Γιὰ τὸ χρῆμα». Δράμα ἐξοχὸ ἀπὸ κάθε του ἀποψι. Ἡ φυσικότης μὲ τὴν ὁποῖα παίζει ἡ κ. Καλουτᾶ, ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ἐνιστερνίζεται τὸ πόνον προκαλοῦν τὰ δάκρυα τοῦ ἀκροατηρίου. Ἡ ὁργή τοῦ κ. Σάνδη ποῦ προέρχεται ἀπὸ μιὰ ἀπερισκεψία, ποῦ τὴ γεννᾷ ἡ δυσπιστία, μᾶς προκαλεῖ τὸν οἴκτο. Ἀπὸ τὴν ἀλλημεριά ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ὑποκρίνεται τὸ Παναγῆ ὁ κ. Καλουτᾶς προκαλεῖ τὸ γενικὸ μῖσος.

Θᾶταν παράλειψι ἂν δὲν σημειονόταν ἡ χάρι τῆς κ. Σάνδη Ἀκόμα τὴ διακρίνομε καὶ σὲ φυσικότητα. Μοναδικὸς κωμικὸς ὁ κ. Καλουτᾶς. Γενικὰ κι' ἀπ' τὸν ἐπίλοιπο θίασο μένομε εὐχαριστημένοι, κι' ἔχομε τὴν ἰδέα πῶς οἱ συμπολίτες μας, ποῦ πάντα ἔδειξαν αἰσθήματα τόσο εὐγενικὰ, δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀφίσουν νὰ φύγουν τόσο γρήγορα ὅσο σκέπτονται. Καὶ θὰ τὸ κατορθώσουν δίδοντας κάθε βράδυ τὸ μικρὸ ἐκεῖνο ποσὸ, ποῦ ἀπὸ ἄλλα περιττὰ ἔξοδα θὰ μπορέσουν νὰ οἰκονομήσουν.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ ΜΑΣ

ΑΔΙΚΗΜΕΝΟΣ

Στο παράκι, αὐτὸς, τὸ κεδρωμένο στεκόταν τὸ χέρι μπροστὰ, σκελετωμένο ὑστερόταν

Στραβὸς ἀδικημένος ἀπὸ τὴ φύση φανταγερός, σ' ἄλλ' τὸ δικαλά τὴ χεῖρα «βίβλι στραβός.

«Βοήθεια, διαβάτες λυπηθῆτε τὴ δυστυχιά! τοῦ παραγκιῦ μου ξανοίχτε τὴ κατακτιά!»

Ἀρχικὸς ποταμὸς τὸ ποταμὸ γιὰ ἀπ' τὴ βουχῆ.

τὸ κουρνιαχτὸ 'πὰ νὰ πνιγῶ ἀκαρδοὶ λυπηθῆτε..

Βροχὴ χτυπάει στὰ μοῦτρα τοῦ στραβοῦ ἀλύπητα ὁ ἄνεμος φροσομανάει ἀπὸ παντοῦ . . .

Καί ἡ φωνὴ τρεμουλιστ' ἀγροικίζεται ἀπὸ τὸ κεδρωμένο τὸ παράκι στριγγὴ πετιέται μαχαίρι δίκωπο . . .

«Βοήθεια διαβάτες λυπηθῆτε τὴ δυστυχιά τοῦ παραγκιῦ μου ξανοίχτε τὴ κατακτιά . . .»

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

ΖΩΓΡΑΦΙΑ 'ΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Δὴ τὰ πουλιὰ γλυκυλαλοῦν ὁ κόρκακας πεῖθ' πέρα κράζει ἀπέναντι ὁ ψηλορήτης νοφροτόλιστος καμαρωμένος γίγαντας φαντάζει Κι' ὁ ποταμὸς πεῖθ' πέρα φαινεται βαθὺς νὰ τρέχη καὶ βουβὸς μὰ κι' ἓνα φλόαρο ρυακάκι δίπλα πάει σὰν νὰ τὸ κράζει ὁ ποταμὸς Καὶ ὁ διαβάτης τότε βλέποντας τὴ διαφορὰ τοῦ ποταμοῦ ὅπο τὸ ρυακί σκέπτεται-τί νὰ ἐννοῆ τοῦ ποταμοῦ ἢ σιωπῆ; μὰ καί τὸ ρυακί τί νὰ φλωαρή;

Ρ. Γ.

Κ. ΛΟΥΚΑ

ΧΑΡΑ

Ἄχ τότε θάρθη ἓνας καιρὸς χαρούμενα νὰ ψάλω, Πάντα χαρὰ νὰ κυνηγῶ χαρούμενα νὰ νοιώθω. Μὲς τὴν καρδιά μου τὴν χαρὰ βασίλισσα νὰ θάλω Κι' ἓνα πορτί χαρούμενο σ' ἀκρογιαλιά νὰ κλώθω; Χαρὰ ἀκριβή, χαρὰ καλή, σὰν ποῦθε νὰ διαβαίνης; Ποιὰ μονοπάτια, ποιᾶς στρατιᾶς, ποιᾶς θάλασσεσ' ἀγχιναίης; Χαρὰ θεᾶ μὲς σ' ἐρημια βουνὰ καὶ ἐσσημένεις; Γιὰ κόσμους—ξένους στοὺς ὄνητοὺς δικούς σου ξελογιάσεις;

(Ἀντιγραφή) Μ. Κ. Μ.

Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑ

ΟΠΟΥ ΘΕΛΕΙ Τ' ΑΓΕΡΙ

Στῶν ὄνειρων τὴν θάρκα ἀπὸ χόρνια

ἀρμενίζω

Καὶ τὸ ποῦ καὶ τὸ πῶς δὲν βρωτῶ. Ποτ' ἔδω ποτ' ἐκεῖ τὸ πανάκι γυρίζω Κι' ἀκρογιαλί νὰ βρῶ, δὲ ζητῶ.

Διαλεχτὴ συντροφίαν εἶχα μόνον, ἐμένα!

Πίκρες, λύπες, καὶ λίγη χαρὰ Κι' ἀπλερα ὅσα ἡ ψυχὴ μου κρατοῦσε κλεισμένα σὰν πουλάκια πρὶν ἐβάλουν πτερὰ!

Τῶν ὄνειρων ἡ θάρκα μου ἐσάπισε παιὰ καὶ κακὸ τὴν χτυπάει τ' ἀγριοκαίρι Μὲ σχισμένα πανιά, μὲ σπασμένα κομπιά ἄς τὴν ἐβάλῃ ὅπου θέλει τ' ἀγέρι!

(Ἀντιγραφή) Μ. Κ. Μ.

ΓΙΑ ΝΑ Σ' ΕΚΔΙΚΗΘΩ.....

Στὴν ἀπνοια σου τὴ μεγαλὴ τὴ τρανὴ ποῦ τὴ ψυχὴ μου ἔκαμε συντρίμμια ὀρκίζομαι. . . ὦ ἀπνοη, σκληρὴ ποῦ γρήγορα μὲ φέρνειεῖς τὸ μνήμα

Στὴν ἀπονιά σου τὴν ἀνήκουστη τὴ τόση.....

Κάνω νὰ δοκο μέγα φοβερό: Ὅταν μιὰ πλάκα κρύα θὰ πλακώσῃ τὸ μαῦρο μου κορμὶ • τὸ σκοτεινὸ

Κι' ὅταν ἐσὺ βαθεῖα μετανοιωμένη γιὰ τὴ πολὺ σκληρὴ σ' ἐμὲ καρδιά σου στὸ μνήμα μου τὸ φτωχικὸ γερομένη

συγγνώμη θὰ ζητᾶς μὲ κλάμματά σου... ..

Τότες ἐγὼ τὸ χῶμα τρομερὰ θάσειω Καὶ τὸ μεγάλο μου μαρμαρίνὸ σταυρο ἀπάνω σου μὲ δύναμη θὰ εἶξω Γιὰ νὰ σ' ἐδικηθῶ.....

ΩΡΙΩΝ

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Ἀπὸ ἀβλεψία στὸ παρασπέννο φύλλο δὲ μπῆχε ἐθνονομὰ κείνου ποῦχε γράψαι τὸ «Λυκογυζὲς». Ἰδῆναι ὁ Μ. Γ. ος.

Τύποις Γεωργασάκη καὶ Σίας